

ARANY SZÖVEDÉK
Woven BY gold

A SZÉPSÉG ÉS A FENEVADAK

Woven
BY
gold
ARANY SZÖVEDÉK

ELIZABETH HELEN

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Elizabeth Helen: *Woven by Gold*
First published in 2023 by HarperCollins Publishers Ltd.
This edition published in 2024 by Magpie Books,
an imprint of HarperCollins Publishers Ltd
1 London Bridge Street
London SE1 9GF

Fordította
Kesztler Orsolya

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

ISBN 978-615-640-737-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Luna Fox Press 2023
Copyright © Ventus Libro Kiadó 2025
Hungarian translation © Kesztler Orsolya 2025
Cover Art © Emily Langford/HarperCollins Publishers Ltd 2024
Cover Images © Shutterstock
Map © Tom Roberts

*Ezt a könyvet a mi szenvedélyes, nyitott
és csodálatosan örült Rose-okból álló
online közösségünknek küldjük.
Éljetek boldogan, míg meg nem haltok!*

Elizabeth Helen fenntartja az erkölcsi jogot, hogy jelen mű szerzőjeként azonosítsák.

Ez a regény teljes egészében fikciós mű. A benne szereplő nevek, szereplők és események a szerző képzeletének szüleményei. Bármilyen hasonlóság valós, élő vagy holt személyekkel, eseményekkel vagy helyszínekkel csak a véletlen műve.

Minden jog fenntartva. A kiadvány semmilyen formában és eszközzel, akár elektronikusan, mechanikusan, fénymásolással, rögzítéssel vagy más módon nem másolható, nem tárolható adatlekérdező rendszerben, és nem továbbítható a kiadók előzetes engedélye nélkül.

Az Arannyal átszőve a második része a többkötetes *A szépség és a fenevadak*-sorozatnak. Ez egy „miért is kellene választani?” típusú romantikus történet, amelynek a vége függőben marad. Egyértelmű szexuális utalásokat (F/N, F/F, F/F/N) és érett témákat tartalmaz, és +18-as olvasóközönségnek szánták.

Felkavaró tartalmakra vonatkozó figyelmeztetés: fantasyerőszak és -vérengzés, egy szülő megjelenített halála, egy korábbi kapcsolatban történt fizikai és érzelmi bántalmazásra tett említések.

*O'Connellek
háza*

Kikötő

ORCA
COVE

Rózsabokor

Briarwood-erdő

Sirály Torka
Könyvárúház

Poussin
Vadászház

Főút

Fűzfa

Ajándékbolt

Rosalina kis
könyvtára

Villeneuve-tó

A Fent

*Tölgyszív-
vár*

Parázsva-erdő

*Thymphia
oltára*

Napkolosszeum

Naphullám-vár

*Suadela-
sivatag*

Nap-Éj Egyenlőség

ELVARÁZSOLT-
VÖLGY

Ordasvár

Nagy Hasadék

Üresség hídja

Varágvár

*A Királynő
Érintése monostor*

Pörölykert-vár

Lumidor-hegy

Réliget-erdő

Szilvanit-tó

átjáró

A Mély

I. RÉSZ

KIÜZETÉS

1. FEJEZET

Rosalina

Már négy hónap telt el, és a rózsabokrot továbbra is jég borítja. A tél tavaszba fordult át, meleg eső mosta el a havat, pasztellszínű virágok törtek fel a kemény földből, és a rózsabokrot továbbra is jég borítja. A kristályos, vörös szirmok úgy csillognak az alkony halvány rózsaszín fényében, mint az ékszerek, míg az árnyak – hosszan, tintafeketén – a tövisek közé merülnek, és sötét ujjakat vetítenek az erdő talajára.

Izzó düh kúszik át a testemen, miközben körmeimet a tenyerembe vájom.

Gyűlölöm őt. Egészen a legbensőmig gyűlölöm őt, ahol a méreg vad lényként forrong. A lehető legmélyebben gyűlölöm őt. Ahogyan csak magadat tudod gyűlölni. Mert mindennek ellenére mégis ez ő. Egy részem, aki belefondott a lényembe.

Keldarion. Tél legfőbb hercege.

A társam.

Fogalmam sem volt, mik azok a társak, amíg át nem tévedtem az Elvarázsolt-völgybe, a tündérek otthonába. A helyre, ahol minden napot azzal töltöttem, hogy a társak után kutattam, és próbáltam megtalálni a módját, hogy megtörjük a hercegek átkát.

Kedvetlen nevetés buggyan ki belőlem. Mindvégig én voltam – legalábbis részben – a megoldás. Kel társa...

A mellkasomba kapaszkodom, megragadom a pulóverem anyagát. Egy állandósult fájdalom. A kötődés, ami életre kelt, amikor megmentettem Kelt. Tudtam, hogy ő is érzi. Ám helyett, hogy elfogadott volna engem, és megtörte volna az átkot, ő visszakényszerített ide.

Az emberek világába. Orca Cove-ba.

Ez az út örökre lezárul előtted. Csókja még mindig az ajkamon visszhangzik, a fagy bizsergése, ami sosem fog elolvadni.

Megremeg a rózsabokor, jégdarabok hullanak le és törnek szét a földön. Papa mászik elő. Szélesen mosolyog rám, miközben lesöpri magáról a letört töviseket és a piszkot.

Azzal, hogy átmész a bozóton, többé nem jutsz át az Elvarázsolt-völgybe, mindössze csak néhány méterre, egy újabb facsoporthoz. Én már csak tudom. Az utóbbi négy hónapban többször másztam át rajta, mintsem meg tudnám számolni.

Az apám barna haja összekócolódott, és koszcsíkok húzódnak az orrán.

– Ezúttal egy jót hoztam, Rosie.

– Ez remek, papa.

Óvatosan becsomagol egy megfagyott rózsabimbót valami kendőbe, aztán a hatalmas hátizsákjába dugja.

– Gyerünk! – Papa visszanéz rám. – Menjünk haza!

De Orca Cove már nem az otthonom. Otthon az, ahol cseresznyefavirágok szállingózására kelek, és teázgatok Marigolddal és Astriddal. Otthon az, ahol olyan régi könyvek vesznek körbe, hogy az oldalaik már merevek, és a legédesebb mosoly bukkan fel mögülik. Az otthon a só és a tenger illata, és egy nevetés, ami olyan vidám, hogy belőlem is előcsalja. Az otthon a leglágyabb érintés a testemen, a biztonság amögött, amitől mások félnek.

És az otthon az is, ahol egy jeges seggfejjel veszekszem vacsoránál, és zsemlékkel dobálom őt az asztalon keresztül, miközben a barátaim – a családom – velem együtt nevet.

Követem az apámat ki az erdőből, sár lepte bakancsom
belesüpped a nedves földbe.

Keldarion elvette tőlem azt az otthont.

És annyira gyűlölöm őt, hogy azt hiszem, ettől eleven-
nen fogok elégni.

2. FEJEZET

Rosalina

Tavasz van Orca Cove-ban, és minden szürke. Nem mintha ez szokatlan lenne. Súlyos felhők lógnak felettünk, eltakarják a felkelő nap sugarait. Olyan teltnek tűnnek az esőtől, hogy mindjárt kidurrannak.

Én is így érzem magam. Kívülről szürke és üres vagyok, de belül felrobbanok. Mintha valami kaparászna bennem, hogy kiszabadulhasson.

Nem hagyhatom.

De nem csak a vastag felhőtakaró az, amitől Orca Cove színtelennek tűnik; az emberek is hamuszürkék, a faházak fakók. Mintha elfelejtettem volna az összes színt, amit csak nemrég tanultam meg látni.

Papa és én végigsétálunk az utcán a városszéli kis házikók felé. Szinte vibrál az energiától, csaknem ugrándozik léptében. Nem érdeklik őt a sanda tekintetek, amikkel minket illetnek dörrenő hangja hallatán, vagy ahogy az emberek az út másik oldalára mennek, hogy elkerüljenek minket. Engem sem érdekel. Többé már nem.

– Figyelsz rám, Rosie? – Papa az arcom előtt integet. – Először összemorzsoljuk a rózsaszirmot abba az elixírbe, amit a romániai ásatásomon előkerült tábla receptje alapján kevertem ki, vagy kipróbálhatjuk azt az altatót és táncot a gyerekkönyvből. Ki kell választanunk egy megfelelő fát. Neked remek megérzéseid vannak. Melyik fát válasszuk?

Majdnem hangosan felnevetek. A megérzéseim semmi mások nem voltak, csak tévedések.

– Papa – szólok –, nem fogok egy fa körül ugrálni, úgy táncolva és énekelve, mintha valami átkozott musicalből léptem volna elő.

Résnyire szűkíti élénkkék szemét, aztán felsóhajt.

– Rendben. Akkor előbb az elixírt fogjuk kipróbálni.

A büntudat kínja forrong a bensőmben, ezért megragadom a karját, és a vállára hajtom a fejem. Lassan lépkedünk. Sirályok hangja szól a kikötő felől, és beszívom a fenyő gazdag illatát.

– Menjünk a hosszabb úton hazafelé, a fűzfa mellett!

Ha akad is némi ezüstös csillanás az én sűrű világomban, az az, hogy először az életemben kapcsolódni tudok az apámhoz. Az elmúlt huszonhat évemet nem tudtam másként tölteni, mint hogy nehezteltem rá, amiért egyedül hagyott, míg ő elment a vad küldetéseire, hogy belépjen a tündérek birodalmába. Most a cinkosa lettem.

Miután Keldarion elküldött az Elvarázsolt-völgyből, és lezárta az egyetlen átjárómat, visszabukdácsoltam az első otthonomhoz. A Faragvár előtti otthonomhoz.

Arra számítottam, hogy üres lesz. Hogy papa eladta a tulajdonaimat, és elment az egyik kalandjára.

Amit ehelyett találtam, az a gyász fizikai megnyilvánulása volt.

A kis házat eluralta a káosz: egy megtépázott viskó, amiben furcsa műtárgyak, koszos bögrék beleszáradt kávéval és üres babkonzervek heverték szétdobálva. De George O’Connell ott volt, máskor pufók arca lesoványodott, magas alakjával a konyhaasztal fölé görnyedt, és remegett a keze, miközben négyzeteket jelölt ki a Briarwood-erdő térképén.

– Papa? – suttogtam, ahogy átléptem a nyitott ajtón.

Vérekes szemével rám meredt. És olyat tett, amit még sosem láttam azelőtt. A földre borult, és sírt.

Én is sírtam. Az apáért, akit én éppúgy egyedül hagytam, mint ahogy ő tette velem egész életemben. A büntetés miatt, amiért beleszerettem egy másik világba. A bánattól, amit ezen világ elvesztése miatt éreztem.

A következő nap mást sem akartam csinálni, csak összegömbölyödve az ágyamban feküdni, de papa nem hagyta. Most már volt bizonyítéka. És én is itt voltam neki.

– Beborít a tündérvárázslat, bizony – mondta papa. – Ráadásul, ha Faragvár lakói olyan jószívűek, mint ahogy mondod, akkor ez majd visszavezet minket.

Először izgatott voltam. Na és, ha Keldarion hazaküldött? Azt is mondta, hogy a könyvek unalmasak, és valami alkut kötött a Tüskeherceggel. Nyilvánvalóan nem ő volt a legélesebb jégcsap a barlangban. És amint a többi hercegnek is feltűnik, hogy nem vagyok Faragvárban, majd értem jönnek. Papa azt mondta, hogy Keldarion a Faragvárban található varázstükrön keresztül juttatta vissza Orca Cove-ba. Ha a hercegek tudnák használni a tükröt, hogy az emberi világhoz kapcsolódjanak, akkor már csak idő kérdése lenne, míg rám találnak.

Ám a napok hetekbe fordultak át, aztán a hetek hónapokba.

Keldarion nem gondolta meg magát. A hó elolvadt a kis kertünkből, a tó jege megrepedezett. A tél átadta helyét a tavasznak, és ő nem gondolta meg magát.

Senki sem jött értem.

Többé már nem sírok, ha eszembe jutnak. Akkor sem, amikor arra gondolok, ahogy Farron felvonja szemöldökét, és a szemüvege túl mélyen pihen az orrán. Vagy ha arra, ahogy a testemet előntötte a meleg, amikor Dayton felvezette kezét a hátamon, a szédítő élvezetre, hogy ennyire akart. Vagy ha Ezryn köpenyének durva szövésű anyagára, amibe kapaszkodtam, ha a világ túl nagynek tűnt számomra, és hogy abban a pillanatban kiegyensúlyozottnak, védettnek és biztonságban éreztem magamat.

Vagy ha arra, hogyan csókoltam meg Keldariont, és teljes lényemmel tudtam, hogy hozzá tartozom. Hogy ő hozzám tartozik.

– Hé, te vagy az, Rosalina? – Egy durva hang ébreszt fel a gondolataimból.

– Csak menj tovább! – mondja papa. – Ne állj meg!

A Sirály Torka Könyvárúház, a régi munkahelyem mellett megyünk el. Richard, a korábbi főnököm, egy kréta-táblára ír durva, szögletes betűkkel. Nem azzal a lelkesedéssel, amivel én könyves szövicceken törtem a fejemet, és a történetek szereplőit rajzoltam.

– Rosalina! – kiált Richard. – Hagytam neked néhány hangüzenetet. Gondoltam, talán elvállalnál néhány műszakot. Még néhány rendelést is megcsinálhatsz. Rosalina?

– Bocs, Richard. Túlságosan elfoglalt vagyok.

Káromkodik az orra alatt.

– Most már te is manókat kergetsz az apáddal, mi?

– Igazából tündéreket – mondom anélkül, hogy visszaneznék rá. – Egyszer kipróbálhatnád, hogy elolvasol egy könyvet.

Papa kuncog, és siettetni kezd tovább az úton. Nem tudtam visszamenni és Richardnak dolgozni, miután Faragvárban éltem. Azok után nem, hogy hónapokat töltöttem Astriddal, Marigolddal és a többi alkalmazottal, és megtapasztaltam, milyen olyan emberekkel dolgozni, akik megbecsülnék téged. Akik törődnek veled.

Legalábbis úgy gondoltam, hogy törődnek velem.

Miért nem kérte meg Marigold és Astrid a hercegeket, hogy jöjjenek el értem? Ők nem hiányolnak úgy engem, ahogy én őket?

Még egy kicsit sem érzem rosszul magam amiatt, hogy Richard túlhajszolt, és a bolt darabjaira hullik. Végeztem az alulfizetett, túlórás állásával. Keldarion ékszerekkel küldte haza papát, aki a néhány órányira fekvő nagyvárosba autózott, hogy különböző boltokban zálogosítsa őket.

Keldarion nekem is adott valami értékeset. A nyakláncot, amit a téli napforduló bálján viseltem.

A nyakláncot, ami Keldarion édesanyjái volt. Sosem fogom eladni.

Összeszorul a torkom. *Nem akarnak látni az Elvárásolt-völgyben. Rendben. De vissza kell adnom azt a nyakláncot. És el kell köszönnöm tőlük. A saját feltételeim szerint.*

Az apám csettint a nyelvével.

– Az az átkozott épület jobban nézett ki, amikor be volt zárva.

Mély levegőt veszek, nem akarok odanézni, de soha nem is akarom levenni róla a szemem. Az elhagyatott épület, amit mindennap csak bámultam, többé nem elhagyatott. Megvette a Poussin család. Ajándékboltot csinálnak Orca Cove-ban a nyári turistáknak.

Egy hatalmas, vörös JÖVŐ HÓNAPBAN NYITÁS tábla lóg az ajtón. Noha az épület sötét, már látom is az árukat: Orca Cove pulóverek minden színben, Poussin Vadászház baseballsapkák és egy ijesztő, Orkynak nevezett bálnaplüss, ami a város kabalája lesz.

Hát jó. Én egyébként sem tudtam volna soha könyvtárrá alakítani. És amúgy is, az én könyvtáramat hogyan is hasonlíthatnám egy olyanhoz, ahol a polcok olyan magasra nyúlnak, hogy létrára van szükség hozzá? Ahol a könyvhalmok között juharfák nőnek? Ahol ott vár egy arany szemű férfi a legédesebb mosollyal?

– Menjünk! – suttogom.

– Igen, menjünk... Ó, a francba! – Papa az épület oldalához tol engem.

Felismerem ezt a hangsúlyt. Gyorsan a falhoz préselem magam, és próbálok olyan észrevehetetlen lenni, amennyire csak lehetséges.

Reflektorok teljes erősségű fénye halad az úton, túl gyorsan megy a mi csendes városunkhoz képest. Bárhol felismerem ennek a teherautónak a dübörgését.

Hogy biztos legyek, kikukkantok a sarok mögül. Lucas Poussin kinyújtja nyakát az ablakon, jobbra és balra fordul, rosszallóan néz, szemöldökét összevonja.

Hátamat az épületre simítom, és visszatartom a lélegzetemet, kényszerítem magam, hogy kisebb, hogy láthatatlan legyek.

Amikor a teherautó morgása elhal, papa kinéz.

– Elment.

– Jó, hogy észrevetted. – Szorosabbra fogom a pulóvert magam körül. – Ma nincs erőm foglalkozni vele.

Nem igazán érdekelt, amikor Lucas rájött, hogy visszatértem, és megjelent az ajtómban. Az sem érdekelt, amikor be akarta nekem mesélni a koboldokról, hogy biztosan csak mindketten elestünk, és bevertük a fejünket. Mindegy – ha ő így küzd meg a tündérek létezésével, és azzal, hogy az apámnak mindvégig igaza volt az elmúlt években, akkor jó neki. Még azon is túltettem magam, hogy otthagytott meghalni... Amit szintén letagadott, mondván, hogy sosem hagyott volna ott, és hogy merészelek ilyen keveset gondolni róla.

Ezen a ponton már semmit sem tudtam mutatni Lucas felé. Semmi sértettség. Semmi szomorúság. Csak közöny.

Ám aztán megpróbálta az ujjamra csavarni azt a jegygyűrűt.

Egy zsigeri dolog, valami, ami a félelemből, undorból és dühből keveredett, fellobbant a mellkasomban. Elkaptam a kezemet.

Még mindig hallom a mérget a hangjában. A kétségbeesést, hogy biztosítsa, még mindig ő irányít.

– Mit művelsz, tökfej? Add ide a kezed!

Bárcsak azt mondhatnám, hogy az arcába vágtam a gyűrűt! Hogy nem azzal töltötte minden estéjét, hogy a városban kocsikázzon, miközben engem keres. Hogy épp annyira tart tőlem, mint amennyire én tőle.

A jobb kezemet lassan a bal csuklóm felé vezetem, ahol érzem a kidudorodó heget, amivel valaha megjelölt engem. Aztán le a pulóveremre. A súlyos eljegyzési gyűrű lyukat éget a zsebembe.

– Több időre van szükségem. Választ fogok adni. Hamarosan.

Csak ennyire futotta. És csak ennyit tudok mondani neki minden alkalommal, amikor meglát, amint az utcán sétálok, vagy a kertünkben vagyok. Papa jó munkát végez azzal, hogy elhessegeti, de Lucas semmit sem szeret jobban a vadászatnál.

Tulajdonképpen már látom is a fejemet a falon az öszses őz, jávorszarvas és farkas feje mellett, amint az én szemem is épp olyan üveges és halott, mint az övéké.

Kell egy perc, amíg lerázom magamról az emlékeket, és kényszerítem a szívemet, hogy lenyugodjon. Ki akarok jutni innen. A kunyhónk már ott van a horizonton, kicsi és sötét. Egy kis odú egy zsákmányállatnak, hogy meghúzódjon. A tökéletes hely számomra.

Amikor végre felnézek, meglátom a tükörképemet a koszos ablakon.

Ki vagyok én?

Sötét árnyak ülnek a szemem alatt. A bőröm sápadt, a hajam élettelen. Ez nem az az ember, akire Faragvárból emlékszem. A nő, aki félelem nélkül kötött alkat a Tél legfőbb hercegével. A nő, aki kiállt az Elvarázsolt-völgy legerősebb tündérével szemben.

Mi van Lucasban, amitől annyira rettegek?

És mi volt Faragvárban, amitől olyan erős lettem?

Nem tudom tovább nézni a tükörképemet. Ezt a fél-embert. Ezt a héjat, aminek bordái közé rabul esett az a zsigeri dolog, ami most ketrecbe zárva őrjöng.

– Nincs baj, Rose. – Papa megfogja a hátamat, és előre-int, hogy sétáljak tovább. – Menjünk haza!

Bólintok, de tudom, hogy nem mehetek haza. *Bosszú-
álló. Menekülő. Gyáva. Áruló.* A hercegeket ezekért a bű-
nökért átkozták el. De vajon jobb vagyok, mint ők?

Vajon több vagyok, mint egy rémült szörnyeteg?

– Ez egy remek fa, nem igaz? – mélézik papa. A fűz-
fára bámul, arra, ami előtt anyával áll a róluk készült ked-
venc képemen.

Ágai kezdenek megtelni zöldellő levelekkel, amik sza-
lagokként lengenek a szélben.

– Igen, papa – mondom. – Ez egy remek fa.

Tényleg így van. Tudom, milyenek a remek fák.